

שאלות ותשובות לשינון וחזרה
מאת הרב **משה טרכטמן** שליט"א

תלמודו בידו

דף פה עמוד א

- א** מנין שהעשה של אכילת פסח אינו דוחה לא תעשה של שבירת עצם ?
- ב** אבר של קרבן פסח שיצא מקצתו חוץ לחומת ירושלים, מה דינו ?
- ג** מדוע גזרו שפיגול ונותר מטמאים את ידי הכהן וצריך להטבילם קודם שיגע בקודש, ומהו שיעור הטומאה ?
- ד** האם גזרו חכמים טומאה על בשר קדשים שיצא חוץ למחיצתו ?
- ה** לצד שגזרו טומאה על בשר היוצא, האם אבר שיצא מקצתו מטמא את הבשר הפנימי המחובר לו ?

- א** בפסח שני נאמר "ועצם לא ישברו בו", וקשה הרי כבר נאמר "ככל חוקת הפסח יעשו אותו". אלא ללמד שגם עצם שיש בה מוח אסור לשברה כדי לאוכלה.
- ב** הדין: חותך את הבשר שיצא עד שמגיע לעצם, וקולף את הבשר שנשאר בפנים והמותר באכילה עד לפרק שמתחברים בו העצמות, וחותר את הפרק.
קושיא: לסוכר שמותר לשבור עצם שאין עליו כזית בשר במקום שבירה, אף שיש בו כזית בשר במקום אחר, מדוע אינו קולף במקום השבירה בלבד.
תירוץ: לאבוי, שמא בזמן שמכה בעצם במקום הקלוף, העצם תישבר אף מתחת לבשר. לרבינא, דין זה נאמר בעצם הירך שיש בתוכה כזית מוח במקום השבירה.
- ג** הטעם: פיגול, משום הכהן החשוד לפגל בקרבן מחמת שנאה, אך מחמת הטרחה ימנע. נותר, משום המתעצלים באכילת קדשים, ומחמת הטרחה ימנעו מלהותיר. השיעור: נחלקו אם בכזית כשיעור איסור אכילתו. או בכביצה כשיעור טומאת אוכלים.
- ד** קרבן פסח: לא גזרו, לפי שבני חבורה זריזים הם, ומזהירים זה את זה מלהוציא. שאר קדשים: ספק אם גזרו, שאפשר שלא חששו שכהנים יוציאו בידים.
- ה** גמרא: אינו מטמא, שהנגיעה ביניהם מתחת לעור, וטומאת בית הסתרים אינה מטמאה. רבינא: אין זו בית הסתרים, כי חלקי בשר העומדים להיפרד זה מזה נחשבים כמופרדים. ולכן אם יש ביוצא כשיעור [כזית או כביצה], מטמא את שאר הבשר המחובר לו.